

L'anell

Era una nit freda. Tot el món estava dormint a les cases, menys Marc, que estava despert en el soterrani de la casa. Marc es passava moltes nits allí, investigant les coses que hi havia, ja que en eixa casa havien viscut molts avantpassats seus.

No obstant, al dia següent tenia classe i com es passava quasi tota la nit despert es moria de son. Marc sempre quedava amb els seus amics Joan i Pep per anar a classe, cursaven 3r d'ESO a l'IES.

Els tres xicons eren molt amics des de la infantesa. Mai havien sigut uns alumnes estudiosos, però sempre passaven de curs. Els pares no sabien com feien per a traure's el curs, perquè ells sabien que a casa no feien molta faena de classe.

Joan, Pep i Marc eren uns fanàtics de les aventures. Moltes voltes el tres junts s'havien escapat de l'institut per anar a explorar coses per la ciutat. Sovint deien que estaven farts del poble i que els agradava anar per altres llocs de la ciutat... llocs estranys; o al menys ells ho pensaven així.

Una nit com totes, Marc seguia buscant en el soterrani de la casa, quan de sobte, va trobar un llibre molt antic, amb les fulles grogues i moltes d'elles trencades.

Ràpidament va obrir el llibre amb entusiasme i dins va veure un mapa que indicava on podia trobar un anell molt bonic d'uns dels seus avantpassats.

Al dia següent Marc va tindre una conversa amb els amic camí de l'institut.

- No sabeu la meravella que vaig trobar anit a casa –va dir Marc emocionat.
- No em digues que continues buscant totes les nits com si anares a trobar or?
- Joan, deixa'l, ens està dient que ha trobat una cosa. A veure què és, potser interessa –li va dir Pep.
- Clar que us va a interessar. Vaig trobar un llibre molt antic i a dins hi havia un mapa on posa indicacions per a trobar un anell molt bonic i car dels meus avantpassats.
- Car? Jo vull anar a buscar-lo –va dir Joan molt content.

Joan sempre havia sigut un xic al qual li agradaven molt els diners. Amb quinze anys li interessava molt eixe tema, ell deia que volia ser un gran milionari de major. En canvi, a Marc li va sentar mal el comportament del seu amic. Al principi es va riure d'ell, però després quan va sentir allò de l'anell ja es va interessar.

Van deixar el tema passar unes setmanes mentre investigaven per Internet sobre el mapa i l'anell. Mentrestant, Marc fotocopià el mateix mapa, però en l'actualitat, per saber per on caldria anar a buscar-lo.

Marc pensà a anar tot sol a buscar la gran relíquia de la seua família, però va pensar que estaria uns dies fora de casa i sol no podria fer tot el treball. Aleshores, va pensar a dir-li a Pep i Joan que l'acompanyaren en aquesta gran aventura.

Al dia següent, a l'institut, Marc va parlar amb els seus grans amics i els va contar el pla que tenia.

–Però, com anem a anar-nos-en de casa tot el cap de setmana? Els pares no ens van a deixar! –protestava enèrgicament Pep.

–Calla bobo, clar que et van a deixar, si ja comences a dir ximpleries et posaràs nerviós i ho faràs malbé tot- li va dir Joan un poc cabrejat.

–A veure, xics, jo tinc un pla molt millor, en lloc d'estar discutint com dos nens xicotets hauríeu d'atendre'm.

D'aquesta manera, Marc els va explicar als dos amics el seu pla. Es tractava d'anar a parlar amb els pares perquè els deixaren anar al campament d'un amic de classe tot el cap de setmana, de divendres per la vesprada a diumenge per la nit. Els va dir que agafaren menjar, aigua, un sac de dormir i sobretot bateries portables per als mòbils; ja que calia estar en contacte amb els pares en qualsevol moment per si de cas.

Per fi va arribar el dia, el divendres que els tres esperaven amb impaciència.

Només van eixir de l'institut, van anar cada un a dinar a sa casa i decidiren trobar-se a les 17:00h en la plaça de l'ajuntament.

A continuació, van agafar l'autobús cap a Bunyol. Tardaren un hora a arribar i encara que eren les sis i tenien molta vesprada per davant calia buscar una muntanya molt gran i, a més a més, per allí al voltant haurien de buscar un lloc per a dormir, almenys eixa nit.

Caminaren pels carrers del poble i arribaren fins als afores, on van veure la gran muntanya amb un camí de terra per on es podia pujar. Quan ja duien una estona caminant arribaren a un lloc que estava cobert per grans canyes. Com ja era tard decidiren traure els sacs de dormir i tot el menjar que duien per a sopar.

–Demà anirem més amunt. Hem d'arribar fins al cim de la muntanya, després el diumenge baixarem i finalment, anirem cap a casa amb l'autobús –va explicar Marc als amics.

–Jo només vull arribar i trobar la fortuna –va dir amb to burleta Joan.

–Tinc por xics. Esta nit serà freda i anem a estar ací sols, ens pot passar de tot –va dir Pep.

Marc i Joan van passar de les ximpleries que deia Pep. Sempre havia sigut una persona molt porgosa i això no li ho anava a llevar ningú.

Anaren a dormir i passaren molt de fred. Estaven enmig del bosc i es notava la diferència de temperatura en una nit fosca com la boca d'un llop en la qual qualsevol soroll es multiplicava per mil, fent-los sentir sensacions que mai havien sentit. Evidentment, els tres amics trobaven a faltar els seus llits, amb el matalàs blanet i la protecció de la llar. Ara estaven en terra, un terra fred, insensible amb els seus cossos, clavant-se pedretes xicotetes en l'esquena i fent-los sentir la realitat d'una vertadera nit al ras.

No obstant, regnava a l'ambient una sensació d'amistat i harmonia que feia de l'aventura un pas més d'unió entre els tres amics.

Quan el sol començà a despuntar i els ocells iniciaven els seus crits matiners es despertaren, i no van dir res fins després de desdejunar-se. Havien dormint en pena i el que més els turmentava era pensar que havien de quedar-se altra nit més, una altra nit d'incertesa, en la qual no sabrien el que podria passar... però valdria la pena l'esforç.

Prompte començaren a caminar cap al cim envoltats d'una densa vegetació verdosa que de tant en tant ocultava la llum del sol, un sol inclement que cada volta estava més alt i amenaçava de castigar la seua imprudència amb rajos calents com provinents del mateix infern.

No obstant, la seua determinació no es ressentia i a poc a poc avançaven cap el seu objectiu de recórrer el camí per arribar al seu destí. Van arribar dalt a les dotze del migdia i allí esgotats descansaren a l'ombra d'un antic roure que ja notava el pes dels anys. Més tard, una volta dinats i descansats van iniciar l'excavació.

Estigueren excavant unes hores, fins que Pep va dir que havia trobat una cosa brillant i bonica, plena de terra pels anys que havia estat allí.

–Pep, eres el millor, és l'anell i l'has trobat tu, amb el teu esforç.

–Gràcies, Marc, eres un gran amic. Tin, agafa'l i neteja'l, que jo vaig a descascar un poquet.

–Sí, neteja'l, Marc, que ja som milionaris –va dir Joan.

Marc estava feliç perquè el seu amic havia trobat una cosa important per a ell, un fet que significava molt i segurament li ho agrairia tota la vida. Amb aquests bons pensaments i completament esgotats es van adormir.

Al dia següent es despertaren prompte i baixaren al poble. Dinaren en un bar amb diners que agafaren de casa i celebraren el que havien trobat.

Finalment, i seguint el pla, per la vesprada agafaren l'autobús camí a casa. Arribaren de nit molt cansats i desitjant tombar-se en el seu llit.

El dilluns següent va ser un dia estrany, ple d'estats d'ànim contradictoris, i finalment després de acabar les classes decidiren parlar amb els pares i contar-los tota la veritat d'eixe cap de setmana.

Al principi, els pares es van cabrejar, però després estaven orgullosos del que havien fet els seus fills i pensaven que eren molt valents per haver fet aquella aventura.

Els pares de Marc estaven molt contents perquè mai haurien pogut trobar eixe anell i el seu fill junt als seus amics ho havien fet sense ajuda.

Per la vesprada, tots junts, anaren a l'ajuntament a ensenyar el gran descobriment. Els van dir que els pagarien molts diners per poder tindre'l en l'exposició d'objectes antics del poble. El tres amics van acceptar, perquè estaven orgullosos del

treball que havien fet i els agradaria molt que tot el món poguera veure eixa meravellosa joia.

Joan, a més, estava molt feliç amb els diners de la recompensa, però sobretot amb els seus grans amics.

De repent, sonà un timbre, ring ring ring, el típic soroll d'una alarma que pareix sonar sense fi, com si s'acabarà el món.

–Per l'amor de Déu, Marc! –crià sa mare.

–Altra volta t'has dormit! Un altra volta arribaràs tard al col·legi. Quantes vegades he de dir-te que ja està bé de passar-te les nits en vetla llegint novel·les d'aventures... no sé què fer amb tu.–continuà dient la mare.

Marc, ràpidament es vestí, es begué d'un glop el got de llet i agafà la seua motxilla per baixar ràpidament al carrer.

Però al carrer, mentre corria cap el col·legi, una veu interna li deia que junt als seus amics Pep i Joan gaudiren de moltes aventures meravelloses.